

Greva ce a răscolit (doar) ziua unei cetăți adormite...

Cezar Adonis
Mihalache

Să nu (ne) fie greva de la Metrou doar un alt „cântec de lebedă”... Iar acțiunea din subteran să fie folosită ca motivația necesară redactării în format (i)liberal a notei de fundamentare a unui nou proiect de lege... Unul de revizuire a drepturilor sindicale... Mai ales că au existat provocări cu mult mai prost înșăilate de acești epigoni de la putere, înaintate legislativ doar pentru a „corecta” lucrurile acolo unde acestea deranjau guvernarea... Or, la noi, astăzi, poate doar acțiunile unor ultime sindicate să mai reușească să împiedice anumite măsuri...

Da, greva de la Metrou a răscolit ziua unei cetăți adormite... Și poate că de aici ar trebui să plecăm... Să ne ținem pleoapele dezlipite de realitatea afișată poate într-o ultimă formă de revoltă așa cum ar trebui să fie într-o Agoră... Căci poate așa vom realiza unde am ajuns...

Sigur, trebuie să și privim, dar să și înțelegem... Să cuprindem un tablou care, deși aparent pare zugrăvit pentru nevoile noastre, de fapt este doar „fondul” din forma-contur a unei rame de ferpar. Să ne gândim că ne este de folos un sindicat încă viu, fie el pus în mișcare și doar de propriile interese comerciale, și nu avem nevoie de o mână de ultime sindicate care, pentru a nu risca să tragă cartea ultimului căruia i s-a stins lumina, preferă cochilia politică a unei „adormiri” la comandă.

Greva spontană de la metrou ar fi fost ușor de „închis”... Dar ciracii din politichia cârmuirii nu aveau nevoie de așa ceva... Ci de o demonstrație a pericolității pe care o poate reprezenta un sindicat... Un sindicat încă nealiniat în cochilia supunerii...

De aici și inducerea și vehicularea prin media a temei comerciale ca substrat al conflictului de la metrou... Presupusa apărare a intereselor de dugheană de subsol a șefilor de sindicat... Când realitatea era de fapt cu totul alta... Nerespectarea contractelor de muncă și a investițiilor promise de patronat, prin încercarea de a ajusta numărul de salariați și

fondurile de investiții la bugetul lui scârțu-Cițu...

Simpla asumare de către patronat a respectării angajamentelor făcute, e adevărat cu mult înaintea alegerilor, ar fi închis greva în câteva ore... Și doar refuzul nemotivat al eliberării căilor de rulare ar fi justificat, poate, mult solicitata intervenție, din partea unor guvernări, a Jandarmeriei... Dar nu în forță, nu ca în „10 august”, așa cum ar fi vrut mulți dintre adevărații instigatori (aflați oriunde, dar nu în rândul greviștilor), ci doar pentru punerea în siguranță a tunelurilor...

Dar nu asta s-a vrut... Nu de acest tablou sindicalist aveau nevoie guvernării... Căci nu ar mai fi putut fi azvârlite acuzațiile de terorism dinspre acela care nu trebuia să fie de partea nici unuia dintre „jucătorii” din subsol, patronatul ori sindicatul, ci doar a cetățenilor, „a suprafeței”... Doar că, în actuala politică de guvernare, nu există deschiderea „de suprafață”, ci doar tentația și dedarea efectivă la malversațiuni de subsol... Pentru că nu nevoile oamenilor simpli contează pentru politicienii de la conducere... Ci numai găsirea de motive pentru noi și noi acțiuni îndreptate împotriva noastră... A noastră pentru că, să nu rămânem ipociții unei false detașări, și greviștii de la metrou au drepturi... Și ei sunt cetățeni ai acestei țări și, înainte de a fi acuzați de terorism de către ministrul transporturilor și cetele de mimi politici, trebuie ascultați... În fond, revendicările lor sunt și ale noastre... Căci teama față de, nu ziua de mâine, ci, deja, cea de azi este și a noastră.

Din păcate, putem spune că în subteran s-a auzit și un ultim „cântec de lebedă”... Pentru că sindicatul de la metrou a fost lăsat singur chiar de marile organizații... Care nu au mimat nici măcar o minimă solidaritate, nu neapărat cu acțiunile din subteran, ca formă de manifestare, ci tocmai cu principiile și rosturile unei organizații sindicale...

Iar nepăsarea marilor centrale sindicale față de apărarea dreptului de protest al greviștilor de la metrou, lipsa oricărei reacții de sancționare a minciunilor guvernărilor, de la presu-

pușele motive ale grevei, evacuarea chioșcurilor, la așa-zisa obligație a greviștilor de a fi asigurați o treime din metrouri, dar și față de amenințările guvernărilor cu deschiderea de dosare penale, ori catalogarea drept teroriști a greviștilor (după anti-vacciniști, după îndrăzneala nefinalizată a minerilor, iată, acum, a venit rândul salariaților unei ramuri feroviare), această indiferență se constituie în șapoul ce va fi folosit, nu la redactarea unei note de fundamentare, ci direct de introducere a unor reglementări, restricții, acțiuni coercitive la nivelul întregii mișcări sindicale.

Pentru că, în loc să fi cerut explicații guvernului pentru înghețarea salariilor, reducerea numărului de personal și menținerea investițiilor în infrastructura de funcționare (acele investiții periodice, esențiale pentru funcționarea în siguranță a metroului), celelalte sindicate au pactizat prin tăcere cu puterea. Și vor urma nu măsuri de avertizare, ci acțiuni coercitive, premierul impunând recuperarea prejudiciului prin tăierea salariilor și transmiterea către conducerea Metrorex a obligației de a identifica pe cei ce au participat la greva spontană, abuziv numită de guvernări ilegale, pentru a le reduce salariul.

Or, la cât de „transparent”, nefluid, blocat în propriile frustrări lacunare educaționale se dovedește acest premier, să nu ne mire dacă vom vedea un Hilda-cițu desființând ceea ce premierul Margaret Thatcher a făcut la începutul mandatului ei: marile sindicate miniere britanice. De altfel, pentru cine se mai îndoia de scopul real din spatele aceluia delict de buticarișm de sindicat, rostul a fost lăfăit chiar de către premier, acesta mârâind feiscist că „reforma companiilor de stat continuă”... Pentru că despre asta este vorba... „Reforma” pe model iliberal a încă unei companii de stat...

Vremuri mizerabile, trepidante și distopice!

Maria Diana
Popescu

Cum arată acum, viața e o „vale a plîngerii”. Nu e o exagerare! Ce este acesta, dacă nu, un război biologic planetar? Implicațiile unor arme nucleare ar fi fost catastrofale, deci, inconvenabile scopului, pentru că nu le-ai lăsa nicio marjă de eroare, nici a doua șansă! Să ne așteptăm în viitorul apropiat la niște arme precum cele din „Căderea nopții”? În 1949, Einstein a declarat unui ziarist: „Nu știu ce arme se vor folosi în al Treilea Război Mondial, dar știu exact că în al Patrulea se vor folosi pietre”. La cel fel de pietre s-a referit Einstein? Probabil, pietre cosmice. Iar după „Căderea Nopții” pe planetă, nimeni nu va mai deține supremația! Statele lumii și imperiile, a căror suveranitate se termină la granițele lor, nu vor mai avea soluții la îndemână.

În 1945, la mai puțin de o lună după ce bombele atomice au distrus Hiroshima și Nagasaki, Einstein declara pentru „The New York Times”: „Singura salvare pentru civilizația umană este crearea unui guvern mondial”. Pașii rătăciți ai istoriei au condus omenirea spre ceea ce există deja: „Guvernul Mondial din umbră”. Întrebarea este: de când Bill Gates a devenit medic planetar, încît în fața profețiilor sale apocaliptice, în fața acestui război biologic, îngenunchează toți liderii de stat și medicii care au depus jurământ pentru respectarea vieții?

Toate pandemiile, începînd cu gripa aviară, pesta porcină și toți frații creați pe lamela microscopului, eliberați pe planetă să creeze moarte, spaimă și supunere, sînt etape ale unui război biologic minuțios plănuțit. Pe motiv că am aglomerat planeta, mondialistii ne vor face să bem apă din fecale (cum a demonstrat într-un film pe Youtube monstrul Bill Gates). Vor trece la modificarea structurală a ființei umane și trimiterea ei la cel mare de jos cat al existenței, acela în care autoritățile vor arunca o pîine în mulțime, iar oamenii se vor ucide între ei pentru ea. Revenind în fantastica realitate, la anul și la mulți ani de aici înainte vom purta măști, vom trăi în stare de alertă, carantinați pe regiuni, transportați de vii la gropi co-

mune. Dacă cineva își închipuie că vom reveni la ceea ce am fost pînă în 2020, se înșeală! E de dorit să ne păstrăm mințile sănătoase și conștiința trează! Plantate și replantate periodic, noile tulpini vor da iama pe planetă. Vor veni alte valuri de virusuri, încît le vom uita numele, iar noi nu vom mai purta nume, ci numere, ca la Auschwitz. Eu mă voi numi WQ2792249KYZ, de pildă. Nici genuri nu vor mai fi în umanitate! Feminin, Masculin, vor fi ridicele! Miliardarul Elon Musk și-a botezat noul-născutul cu numele „X AE A-12”. Nu e glumă! Conform recentelor directive imbecile, emise de la fel de imbecilii capi ai U. E., copiii vor fi obligați să spună părinților Părinte1, Părinte 2, nu mamă și tată. România se află pe un astfel de contrasens. Pe scena Covid se conturează ziduri și închisori nemaiauzite. Orwell ne bate pe umăr cu zicala celebră: „unele animale sînt mai egale decît altele”. Groparii națiunii noastre se vor autodeclara eroi. Eroii impositori care vor ermetiza, vor dilua, vor confuza și vor supune diversiunilor viața noastră și orice tip de informație reală, pentru că au de executat „Plandemiile” neobolșevismului mondial.

Democrația autohtonă nu se împacă deloc cu noul fascism cu interfață digitală, promovată de către Iohannis, președintele care a funcționat de-a lungul mandatelor doar ca provocator extremist, împreună cu gașca sa de acoliți sinistri și agențiile de presă, toți într-un continuu delir, cîntînd la același trombon, umăr la umăr cu ONG-urile soroșiste. Halal autorități statale! Numai pe genunchi și în genunchi în fața păpușarilor își fac treaba! Ne-am vindecat de „ciuma roșie”, dar ne-a molipsit holera galbenă, mașinaria de război intern, care abuzează de putere! Ceea ce vedem în acest exercițiu de „disciplinare” a populației este episodul condamnabil de umflare a averilor profitorilor de pe urma pandemiei, începînd cu maleficele personaje Cerceș, Rafilla etc. În numele unui bine iluzoriu, măsurile stalinist-naziste aplicate românilor calcă în picioare nu numai respirația normală, dar și respirația democrației. Și respirația generației viitoare.

În apărarea lui Mihail Sadoveanu

Dorin
Nădrău

Considerat unul dintre cei mai însemnați și prolifici prozatori români din prima jumătate a secolului al XX-lea, cu o carieră ce se întinde pe durata a cincizeci de ani, Mihail Sadoveanu a fost supranumit de Geo Bogza „Ceahlăul literaturii române”. Ca om politic, biografia i-a fost umbrată de un vădit oportunism, implicând aprecieri incomode controversate cu privire la adevărata sa personalitate. Consider că unele evenimente generatoare de calomnii, reproșuri și atacuri, merită incontestabil evocate. Prezentul eseu va încerca să cerceteze și să respingă câteva acuze profund denigratoare la adresa acestui mare scriitor, având în vedere rolul deosebit pe care l-a avut logica istoriei în desfășurarea fenomenelor, precum și respectarea condiției fundamentale că cine scotocește istoria și subteranele vremurilor trecute trebuie să aibă o anume responsabilitate.

În ordine cronologică, un reper important al analizei care trebuie pecizată este, fără îndoială, demersul scriitorului de a intra în masonerie. Exegeții vieții și operei lui Sadoveanu găsesc că pragul despărțitor între două vârste literare este anul 1928, an care marchează două perioade distincte nu numai în viața scriitorului, ci reflectate, adânc, și în opera sa. Prin 1926-1927 în viața lui Sadoveanu s-a petrecut un fapt bogat în consecințe. A devenit mason. Inițierea s-a produs ceva mai înainte. Acest proces inițiativ îi va modifica părerea despre lume și viață și, prin reflex, opera. Este evident că Hanu' Ancuței (1928), Zodia Cancerului (1928), Baltagul (1930), Creanga de aur (1933), Frații Jderi (1935-1943), Divanul persian (1940) oglindesc o altă vârstă creatoare. Extremiștii de dreapta îi reproșează apartenența la masonerie și, prin consecință, adoptarea unor atitudini deschise democratice care, prin ele însele, semnificau repudierea extremismului de dreapta, manifestat intens în anii treizeci.

În anul 1936, Sadoveanu acceptă să preia funcția de director al cotidianelor Adevărul și Dimineața. E probabil că această funcție era una mai mult simbolică, deși colaborările sale în gazetele pe care le conducea nu lipsesc. În aceste condiții, forțele de dreapta și extrema dreaptă, ca și gazetele lor, declanșează o violentă campanie împotriva celor două cotidiane, gestul lui Sadoveanu părându-li-se o sfidare. Valul injuriilor s-a dezlănțuit fără zăgaz, invectivată fiind nu numai persoana, ci și opera, ziarele îndemnând chiar la arderea cărților scriitorului. Atacurile grobiene împotriva omului Sadoveanu și a operei

sale stau mărturie în numeroase ediții ale gazetei Porunca vremii. În numărul din 5 februarie 1937 al Adevărului, Sadoveanu a replicat în articolul „Mic bilanț”, celor care i-au ars cărțile: Dacă ați fi cetit acele cărți, voi, umiliților și ofensaților, ați fi aflat în ele mângâierea în necazurile de azi și nădejde în ziua de mâine. Ați fi găsit o fierbinte credință în acest popor atât de maltratat de cătră oameni vicleni și o siguranță că Dumnezeu va scoate la liman dreptatea celor mulți. La 12 martie 1937, în Adevărul, pomenind de „insanitățile și calomniile” ce i se adresează, se automărturisește în articolul „Păcat”: Socotesc că am scris pe paginile vieții unde ceea ce și peste o mie de ani aș putea ceti fără să mă rușinez. Din această pricină nu am fost în stare să răspund neadevărurilor și grosolăniilor pe care unii interesați sau unii dușmani le-au acumulat împotriva mea. Am disprețuit și am întors fața de cătră ceea ce am socotit că e o ofensă Dumnezeului meu, pe care l-am slujit drept. Mărturisesc: nu m-am întristat cugetând, că atunci când își mușcă limbile ponegriții mei sunt în primejdie să moară otrăviți. La 28 martie 1937, în articolul „Polemică”, publicat în Adevărul scria: lubiți și stimați prieteni, iertați-mă când vă declar că, oricât m-ați îndemna, nu voi răspunde atacurilor ce mi se adresează de anume oameni și anume presă. Ca să onorez pe un adversar al meu cu o polemică, trebuie să mă onorez eu însumi cu lupta ce mi se propune, iar această luptă trebuie să fie în slujba ideilor, pentru a lumina un adevăr. Când mi se adresează injurii, când pe cei care fac asta îi bănuiesc de recredință și interes, nu socotesc că aș avea dreptul să tulbur și eu echilibrul sufletesc al semenilor mei și nici n-aș putea să urmez pe alții pe calea asta, întrucât am aflat de la neamul meu cuviința și demnitatea.

Atunci au intervenit, protegitor, personalități importante din lumea scrisului care considerau că trebuie respinse ofensele aduse omului Sadoveanu și operei sale într-un gest de solidaritate. La 1 aprilie 1937, ripostează energic un numeros grup de intelectuali, printre care, Liviu Rebreanu, Eugen Lovinescu, George Călinescu, George Topârceanu, Victor Eftimiu, Zaharia Stancu, Petru Groza, Constantin Balmuș, Demonstene Botez, Șerban Cioculescu, Alexandru A. Philippide, Mihai Ralea, Andrei Oțetea, semnând Protestul intelectualilor: De câțva timp se încearcă asasinarea morală a celui mai reprezentativ și mai autentic scriitor român... Ne aflăm în fața unei grave primejdie pentru literatura și cultura românească. Dacă Mihail Sadoveanu poate fi ostracizat cu atâta ușurință, fără a se ține seama de opera care rămâne

o mândrie a literaturii românești, înseamnă că lucrurile culturale și-au pierdut orice valoare și fanatismul politic copleșește manifestările spirituale cele mai curate și mai prețioase pentru însăși ființa specifică a neamului nostru. Sadoveanu se retrage din calea barbariei în Ardeal, unde scrie Valea Frumoasei și Ochi de urs.

Pe lângă protestul scriitorilor și intelectualilor menționat, în septembrie 1937, Universitatea din Iași îi decernează lui Sadoveanu titlul de doctor honoris causa. Gestul și solemnitatea au stârnit bucurie și satisfacție printre admiratorii scriitorului, dar și proteste ale adversarilor săi. Se dovedește că marii scriitori ai țării, injuriați de extrema dreaptă, fie că era Argezi, fie Sadoveanu, și-au găsit apărători pe măsură în conștiința spirituală democratică a românilor. Ascensiunea politică din perioada comunistă formează o secvență incomodă a biografiei lui Mihail Sadoveanu. E foarte dificil de judecat o personalitate de talia lui, iar a-i contesta geniul literar nu și-au permis nici cei mai înverșunați inamici. Trebuie subliniat că, înainte de orice, Sadoveanu a fost un om și din această cauză a greșit, cum au greșit și alții sub presiunea vremurilor (Emil Cioran, Tudor Arghezi, George Călinescu, Lucian Blaga). Deseori de-a lungul istoriei, putregaiul societății a răsturnat valorile. Epoca ar trebui privită cu ochi critic pentru a analiza societatea și schimbările multiple care aveau loc. Sadoveanu este cu siguranță mesagerul acelei perioade de timp. Nu sunt vremurile sub om, ci bietul om sub vremuri, scria Miron Costin.

Este de netăgăduit că Mihail Sadoveanu a fost un oportunista, motivat și de faptul că avea 11 (unsprezece!) copii, iar vocația martiriului o au doar sfinții. A greșit și pentru aceasta trebuie criticat, dar acest lucru trebuie lăsat în sarcina unor profesioniști în istoria literară. Sadoveanu a fost însă în mod nejustificat calomniat în presă, ori între critică și calomnie nu se poate pune semnul egalității. Un exemplu edificator îl găsim în ziarul Evenimentul zilei. Într-un articol din februarie 2015, intitulat „Ceahlăul literaturii române a condamnat oameni la moarte”, Adrian Pătrușcă consemnează: „În calitate de vicepreședinte al Marii Adunări Naționale, el semnează condamnarea la moarte a unui țaran ce refuzase să se înscrie în colectivă. Bietul om a cerut comutarea pedepsei, însă Sadoveanu i-a respins cererea, iar țaranul a fost executat, scrie Ioan Stanomir în Explorări în comunismul românesc”. Se impun două observații de îndreptare: Prima, că Sadoveanu nu a fost niciodată vicepreședinte al Marii Adunări Naționale!

Deputaților, care s-a dizolvat la înființarea M.A.N. În Marea Adunare Națională, după constituirea ei, Sadoveanu nu a mai avut nicio funcție în care să fie factor de decizie. A fost un simplu membru până la moarte (deoarece nu putea să-și dea demisia) și a făcut parte din tot felul de comisii. În al doilea rând, trimiterea făcută de către autorul articolului la Ioan Stanomir în volumul „Explorări în comunismul românesc” (Polirom, 2004) a fost făcută pentru a da o aparentă credibilitate celor afirmate. Câteva luni mai târziu, niște jurnaliști de la ziarul Adevărul au preluat întrutotul această informație și au publicat-o, la rândul lor, în serialul „Apostolii lui Stalin”. Răspunsul senin al ziarului Adevărul la un drept la replică publicat în ediția din 8-10 mai 2015, cum că a fost semnalată o impardonabilă greșală a autorilor rubricii „Apostolii lui Stalin”, este de-a dreptul surprinzător. Este vorba de o notă apocrifă, cu următorul conținut: „Ioan Stanomir nu menționează în volumul Explorări în comunismul românesc despre faptul că scriitorul ar fi semnat condamnarea la moarte a unui țaran care refuzase să se înscrie în colectivă și i-ar fi refuzat bietului cererea pentru comutarea pedepsei. Probabil că acest lucru nu s-ar fi întâmplat”...

Se cuvine amintit și cât de mult a ajutat Sadoveanu, câteva binefaceri meritând a fi succint prezentate.

Din poziția de președinte al Uniunii Scriitorilor din România, Sadoveanu l-a apărat pe poetul Nicolae Labiș, un comunist deziluzionat de excluderea din Uniunea Tineretului Muncitor în vara anului 1954. De asemenea, l-a ajutat pe George Călinescu să-și publice romanul „Scrinul negru”, făcând pace între el și Gheorghe Gheorghiu-Dej. Chiar și celebrul epigramist Păstorel Teodoreanu a fost mult ajutat de Sadoveanu. Păstorel venea lunar să-și ridice plicul cu bani ca ajutor social, deoarece era șomer. Totul s-a sfârșit însă când Mihail Sadoveanu a aflat că banii dăruiți pentru a-l ajuta se făceau praf în excesele alcoolice în care epigramistul se scălda. Din acel moment, Păstorel i-a devenit cel mai mare dușman.

Trebuie menționat faptul că printre contribuabilii care au ajutat la ridicarea paraclisului Schitului, se numără, pe lângă viețuitorii de la Neamț și Vovidenia, și Mihail Sadoveanu care a donat o importantă sumă de bani. Este emoționant cazul povestit de părintele Cleopa de la Sihăstria care susține că Sadoveanu l-a trimis la Iași, la mitropolitul Sebastian Rusan să-i spună în ce pericol se află, evitând consecințele.

Afirmațiile arhimandritului Mihail Daniliuc sunt însă dintre cele mai tulburătoare în

ceea ce privește omul Sadoveanu: „Sadoveanu a suferit mult pentru călugării arestați. Pe unii nu a reușit să-i ajute să scape de temniță, însă pe alții da. Amintim aici de câteva nume sonore din istoria zbuciumată a acelor vremi: arhimandritul mitrofor Melchisedec Dimitriu, starețul Mănăstirii Neamț, cunoscutul psalt al Neamțului, Victor Ojoc, egumenul mării lavre, apoi cancelarul mănăstirii, părintele Nifon Corduneanu și cunoscutul profesor universitar, președintele Baroului Iași și unul dintre cei mai mari juriști ai României interbelice, devenit călugăr la Neamț, Petru Pogonat”.

Mihail Sadoveanu oferea propria sa definiție a politicii sale într-o conversație cu eseistul și criticul literar Ion Biberi în anul 1945: Nu am intrat în politică pentru a fi singura persoană care controlează lumea. De asemenea, se confesează astfel: Sunt o persoană de dreapta care urmează zelul poporanist în spiritul revistei „Viața Românească”, dar unul adaptat noilor circumstanțe. Istoricul Adrian Cioroianu observă în aceste afirmații că, încercând să scape de trecutul său, Sadoveanu se includea în grupul intelectualilor socialiști care erau dornici să se lase cucerii de șarmul indescriptibil și întregul avânt dat de utopia comunistă, dar că în realitate ar fi fost motivat de frică. Conform aceluiași istoric, Sadoveanu nu era un delegat al comunizării, iar rolul său în acest proces este unul care face obiectul multor dezbateri, descriind conversia la filsovietism ca fiind pur contextuală.

În fine, potrivit istoricului Vladimir Tismăneanu, Sadoveanu, ca și C. I. Parhon, George Călinescu, Traian Săvulescu și alții, a fost unul dintre intelectualii non-comuniști atrași de Partidul Comunist Român și al său regim comunist.

Oricum, Mihail Sadoveanu rămâne în istoria literaturii române un mare scriitor, care a avut de-lungă impresiionante sale cariere și scăderi. Operele izvorâte din geniul său creator (unele romane sunt adevărate bijuterii literare), denotă o constantă dorință de propășire a poporului, remarcabilul prozator fiind pe parcursul vremii deseori omagiat.

Era Vărsătorului: Începutul (pandemia fricii de moarte)...

Nina-Carmen
Polacek

Într-o lume în care drepturile încep să fie doar pe hârtie, omenirea va trebui să învețe să lupte pentru a se mai bucura de drepturile câștigate, cu sacrificii și martiriu, cu mulți ani în urmă. Blocarea libertăților, blocajele în a (mai) fi lăsați liberi, ne vor duce la mitinguri, revolte, lupte... Iar răsturnările de situație care au loc din cauza pandemiei (deocamdată, cea „actuală”) vor duce la consemnarea unor abuzuri ale acelor care iau hotărâri și decizii, iar apoi impun restricții și închideri. Omul se va simți încorsetat, blocat, chiar pierdut, pentru că suntem ființe cu nevoi sociale, care au nevoie și de socializări, dar și de răspunsuri clare la anumite întrebări. Și ne va fi greu să acceptăm această nouă realitate, plină de restricții, plină de întrebări fără răspuns, plină de refuzuri, plină de încorsetări.

Umanitatea pășește nepregătită într-o nouă eră și, practic, va călca pe un teren minat cu restricții, cu anulări de drepturi și libertăți (libertatea de a circula fără note explicative, fără declarații vizând intenția a ceea ce vrem să facem).

De aceea, trebuie să luptăm pentru libertatea noastră... Pentru aceea libertate care a fost câștigată cu mult înainte de a ne naște noi, obținută prin risc, sacrificii, lupte, pierderi, zbateri. Obținută în vremurile în care, da!, drepturile erau puține, iar libertatea un gând visat, dar în care eram încă noi. Noi, cei ce aparțineam unui „1989” al cărui motto a fost, fără teamă, strigat cu piepturile dezgolite: „Vom muri și vom fi liberi!” (Generația avându-l pe Neptun în Săgetător).

Astăzi ni se cere iarăși sacrificiul. Sacrificiul pentru libertatea ce a fost câștigată de alții pentru noi... Și avem obligația de a lupta, cu orice preț, pentru respectarea și protejarea lor.

Din păcate, nu mai suntem cei de acum trei decenii... Nici noi, nici alții... Iar umanitatea se sperie acum (și) de un virus pe care nu-l vede. Și de care ar trebui să se simtă, nu-i așa?!, protejată de o mască... Dar cum să o protejeze o mască?... O întregă umanitate să fie protejată de un virus devas-

tator doar de o cârpă? Chiar așa? Suntem, totuși, în secolul 21...

Dați-ne informații! Răspundeți, concret, la întrebări! Nu veniți cu jumătăți de răspunsuri, dar cu măsuri pe de-a întregul! Vrem să știm adevărul, chiar dacă nu ne va plăcea! Amintiți-vă: „Adevărul eliberează”. Dar câți știu oare adevărul? Și care „adevăr”? Care dintre teoriile tot mai puțin conspiraționiste sunt cât de cât mai aproape de adevăr?

Nu înțelegem realitatea pentru că nu ni s-a explicat realitatea. De fapt, ce știm? Că un virus ucide, dar nu pe toți, aparent pe cei mai slabi fizic, trupește... Dar lumea e plină de viruși! Și nu de ieri... (Virusul gripal, gripa spaniolă...). E plină și de bacterii dăunătoare. Or, care este realitatea cu acest virus? Este creat în laborator? Da sau nu?... Este luat de la animale? Da sau nu? De ce se modifică atât de rapid și de necontrolat „tulpina” lui? De ce are mutații atât de violente? De ce? De ce? De ce?...

De ce să facem un vaccin care nu a fost testat îndeajuns? De ce ne cereți să fim cobai? De ce nu ne priviți în ochi și nu ne spuneți adevărul? De ce pozați în salvatori? De ce ne impuneți dezumanizarea prin „distanțarea socială”, de fapt umană, prin restricțiile de a da mâna, de a ne îmbrățișa, de a ne atinge... De ce inoculați spaima că omul de lângă noi, oricare dintre toți „ceilalți”, ne poate da virusul, ne poate îmbolnăvi, ne poate ucide?

Am uitat când eram copii iar, iarna, răcelile erau la tot pasul?... Frig afară, frig în case... Și totuși, copiii stăteau, la școală, în bănci foarte apropiate, plecau spre case în grupuri și nimeni nu spunea: „Stați la distanță socială de acel copil răcit!”...

De ce, astăzi, copiii sunt învățați să se protejeze stând departe unul de celălalt? Și să-l privească pe cel de alături, întotdeauna, ca pe un posibil purtător al virusului... Oare de asta s-au născut ei în libertate? Într-o țară liberă. Să fie învățați să se teamă, să se supună, să păstreze „distanța”? Să învețe ce este teama față de un lucru pe care nici măcar nu-l pot vedea?... Măine se vor teme de altele... Apoi, se vor supune fricilor lor, dar

și ale altora, impuse, fobii ale unor generații, ale unor popoare dar și ale unor politici „politically correctness” greșite... Și ce vor fi ei în viitorul nu atât de îndepărtat?... Niște executanți temători, fricoși? Loiali doar groazei și fricii de pericole, care pot veni de oriunde, și din natură, ca fenomene extreme pe care nu ni le închipuim acum, dar și dinspre alți oameni, dinspre tiranii poate nenăscuți încă.

Oare, generația de astăzi va mai fi în stare să se lupte, în anii ce vor veni, cu un altfel de hitler, stalin sau poate chiar cu anticristul?... Oare ce fel de creștini se vor mai găsi în aceste generații, mâine? Aceste generații ce se lasă dominate de frica de un virus, deși în istorie au fost boli, molime cu mult mai răvășitoare...

Oare cât de rușine le va fi Sfinților Părinți cu noi, ei cei ce au fost torturați și omorâți doar pentru că erau creștini?...

Ceea ce educăm, creștem acum va fi o generație de fricoși dezumanizați, care, în fața unor secte și erezii agasante sau chiar violente, care sunt deja pe pământ, își va renega poate și creștinismul... O generație ce se va lepăda de credință din cauza fricii pe care o învață acum...

Oare câți dintre ei vor recunoaște, precum domnitorul nostru Constantin Brâncoveanu, credința nesupusă? Oare câți își vor asuma acel „mai bine mort creștin decât în viață într-o religie care nu se potrivește sufletului meu”? Mai bine martir decât un vândut pentru funcții, privilegii...

Acești copii s-au născut în libertate... Cu drepturi! Iar voi ce-i învățați? Da, voi, părinții lor! Să se supună? Să le fie teamă? Să se ferească?

Vedeți însă că, generațiile de după anul 2000, sunt acelea cărora le place să simtă, să înțeleagă prin simțiri, prin senzații, prin trăire, prin intuiție, și nu prin logică, rațiune și analiză.

Generațiile născute sub vibrația cifrei 2 sunt acele generații care au nevoie să simtă lângă ei pe alții. Iar distanțarea impusă o percep ca pe o desprindere de un altul. De aici vor fi, depresii din ce în ce mai multe; la copii, la adolescenți, la tinerii adulți...

Multe dintre aceste generații, de după anul 2000, se vor lăsa conduse de teamă, din teamă, și se vor îndrepta spre religii care îi vor face să se teamă (satanismul) și care le vor da aparența puterii de a-i teroriza pe alții pentru a-și refuza propriile frici. Iar efectele le vom vedea cu adevărat după 2025, când Neptun va intra în zodia Berbecului. Și când mulți își vor afișa tirania din ei, dar și dintre ei.

Copiii sunt traumatizați de fricile pe care le văd, le simt în jurul lor, pentru că, da!, această perioadă, „a pandemiei”, este o etapă traumatizantă pentru ei. „Puneți masca!”, „Nu te murdări!”, „Nu te juca!”. Traumatizantă prin negarea dorințelor, negarea nevoilor copilăriei, nevoilor copilărești (ale adultului)... Și toate vor refuza...

Pe de o parte, îi învățăm pe copii că pot face multe cu ajutorul tehnologiei, a numeroaselor gadgeturi ce ne ușurează viața, dar, pe de altă parte, îi învățăm să se teamă, să nu fie alături de ceilalți, și să se izoleze.

Cum îl vor mai urma ei pe Mesia dacă îi învățăm să nu fie alături de alții? Să simtă bucuria de a merge liberi. Cum îl vor mai urma pe Iisus dacă îi învățăm să păstreze distanța față de ceva ce nici măcar nu se vede?

În viață te lupti cu lucruri pe care nu le vezi, nu le știi, nu le cunoști (neprevăzutul și neștiutul). Sunt la fiecare ușă a vieții fiecăruia. Dar nu poți trăi cu frica, cu teama și iluzia unui rău nevăzut, neștiut, care te poate atinge în fiecare clipă a vieții... Or, ce vă învățați copiii? Să le fie frică? Să se teamă? De un virus?!... Dar sunt atâția viruși în lume...

Sau să se teamă de un alt om, motivat ca posibil purtător. Astăzi de „covid”, mâine – cine știe ce va mai fi, nu?...

În viitor se vor teme să-și urmeze propriile visuri... Pentru că este posibil ca un om rău, de care ei se tem, să le stea în cale. Sau ce vor face când li se va propune/spune/impune să înlocuiască în funcție pe un coleg de care se tem?

Ce vă învățați dară copiii? Să se supună fricii de a nu se îmbolnăvi? Dar dacă se îmbolnăvesc de altceva, de o boală cronică, de exemplu? Cu ce forțe interioare vor lupta acești copii? Sau, mai bine spus, ce vor face ei când propriile

frici îi vor cuprinde? Oare nu vor refuza în droguri, alții în boli psihice, iar altora le va fi frică să iasă din case sau dintr-un mediu în care se simt protejați?...

Viața e plină de riscuri, trăiri, lupte, deziluzii, emoții... Viața e în sine un labirint de lupte, de uși în spatele cărora pot fi îngeri sau demoni... Leșiri sau alte uși închise...

Ce vor face aceste generații când vor trebui să lupte cu propriile frici, temeri, angoase? Se vor ascunde? Unde? Căci, de tine te poți ascunde oare?...

Ce vor face în clipa în care un lider, promițându-le că îi va conduce către libertate, le va cere să-l urmeze? Vor alege să nu meargă mai departe pentru că se tem? Sau să se protejeze prin neurmărire, să nu fie liberi în a se bucura de drepturile câștigate de alții prin sacrificii și martiriuri?

Așadar, ce vă învățați voi copiii? Să fie niște executanți? Supuși de frica față de un rău nevăzut? Sau poate a unei „religii” terorizante? Și pentru care nici nu vor mai lupta, pentru că le va fi teamă să fie liberi, neînțelegând libertatea ca pe ceva sfânt, ci acel „altceva” pe care alții l-au avut și de care s-au lepădat la primul val al pandemiei. Da, poate al pandemiei fricii de moarte, dar, nu uitați, cu o moarte suntem cu toții datori; este prețul nașterii...

Ar fi tragic, dacă nu ar fi inutil...

Cezar Adonis
Mihalache

Ar fi dramatic pentru noi, dar nu din cauza guvernărilor, ci din vina noastră... Pentru că dovedim că nu ne mai supraveghem „cetatea” nici măcar de la nivelul unei amorțite societăți civile... Și nu mai șoptim nici acele întrebări ce, altădată, răbufneau din piepturile revoltei sub ferestrele puterii... Ba, am ajuns la un nivel de supunere în care nici măcar nu mai sesizăm încorsetarea... Or, cum să mai îndrăznim să verificăm legalitatea acțiunilor guvernărilor?!... De fapt, am mai știu unde și ce să căutăm?... Sau suntem într-un analfabetism funcțional al fricii induse, în care nici nu mai avem habar ce pagini trebuie să răsfoim? Pentru că, deși biletele noastre de viață, de demnitate, de bunăstare, sunt aceleași, filele legii supreme, noi nu mai spunem nimic... Nu mai întrebăm nimic... Doar tăcem... Și nici măcar rostogolirea peste noi a pretorienilor guvernărilor, cu amenzi, cu bastoane și,

dovedit deja, cu moarte chiar, nu ne mai aduce în poziția de veghe și rostire a unor îndreptățite îndoieli...

Într-adevăr, este tragic să constatăm că zecile de acte, de note, de comentarii, de rânduri scrise între aparițiile publice, nu au



avut și suportul legalității depline în carapacea lor amenințătoare... Dar este și mai cumplit să înțelegem că acest tragism este echivalent cu inutilul... Pentru că nici un avocat al societății noastre civile nu a mers să ceară anularea acelor acte în instanță... Și nu există nici o scuză... Căci nimic nu poate ierta negliobia, dezinteresul, nepăsarea din sfera unor nici măcar simu-

late acțiuni pro bono dinspre cei ce ar trebui să sprijine trezirea și veghea societății... Și da, este ridicol să vezi că drepturile noastre ne erau la îndemână... Dar și mai dureros să constați că această „apărare” a

societății vine acum ca interes personal meschin tot din direcția acelor ce ne sfidează...

Asta semnifică și ieșirea la rampă a Avocatului poporului pentru a cere guvernărilor să motiveze nepublicarea ordinelor, notelor, măzgăliturilor care ne-au încorsetat, care ne-au izolat în case, pe baza cărora am fost amendați... Și nu este vorba nici măcar

de mimarea unei acțiuni pro bono pentru noi... Ci una săvârșită într-un plauzibil interes personal... O acțiune meschină în care nu drepturile cetății contează, ci folosirea de acestea într-un mecanism de șantaj pe seama unor scăpări ale puterii... Pentru a ține în șah guvernării, dar nu pentru a fi mai restrictivi în lăfăiala lor împotriva țării, ci, iarăși tentant de plauzibil, pentru a nu fi săvârșită promisa schimbare politică a actualului avocat al poporului, Renate Weber... Căci, dacă „intimata” non juridică ar fi fost de partea poporului, nu ar fi ieșit la rampă să ceară motivarea nepublicării (obligatorii) a acelor acte normative în Monitorul oficial, ci ar fi constat nulitatea lor în instanță...

Dacă ar fi fost corectă, dacă ar fi fost parte a poporului pe care ar trebui să-l reprezinte, Renate Weber ar fi trebuit să aducă, pe lângă întrebările vizând nepublicarea actelor respective, și statusul consecințelor la acest moment, constatarea unui statut legal ori nu, funcționalitatea sau suspendarea de drept a efectelor de la momentul

sesizării... (O suspendare care este posibilă în momentul depunerii unei sesizări în contencios). Nu să pună întrebări publice pentru a da puterii răgazul necesar îndreptării erorii de necomunicare prin nepublicarea în Monitorul oficial.

Sigur, nulitatea „de drept” a unor acte normative nepublicate în Monitorul oficial este discutabilă la nivelul deciziilor emise de comitele respective... Iar singura consecință cu adevărat agravantă ar fi neaducerea lor la cunoștința oamenilor (nu prin publicare, ci doar prin terifiantele conferințe de vorbe arogante, arțagoase, amenințătoare)... Dar, în sine, ca posibilă constatare a nulității, ca izvor juridic, totul este discutabil... Și ar implica opinia Curții Constituționale pe care, oare de ce?!, Renate Weber a evitat-o, poate tocmai pentru că există un suport legal al emiterii acelor ordine și decizii ale CNSU (chiar și nepublicate), acestea fiind subsidiare Hotărârilor de Guvern publicate în Monitorul oficial...

Apologia cooperativizării comuniste

Ionuț
Tene

În județul Timiș, un consilier local „userplus” face propagandă comunistă obraznică, cu un tricou având imaginea Anei Pauker, care incită la violență în limba engleză: „Moarte chiaburilor”. Sigur că poliția, parchetul și justiția nu se autosesează la o acțiune de propagandă sau elogiare pentru un fost lider criminal comunist, care a făcut apologia bolșevismului și a instaurat de pe tancul sovietic statul totalitar în țara noastră, din 1945. Să faci propagandă pentru statul comunist totalitar și pentru liderii extremiști prieteni cu IV Stalin în democrația românească de azi nu deranjează nicio autoritate: prefectura locală, parchetul, poliția sau justiția și nici șefii de partid care se consideră „dă dreapta”. Să fi comunist e la modă, mai nou, în România. Să clamezi moartea, printr-o lozincă veche, a unei categorii sociale „chiaburii”, adică țărani harnici și înstăriți, nu se pedepsește? Cooperativizarea comunistă a fost un proces sinistru care a dus la moartea a mii de țărani, închiderea a altor zeci de mii și prin confiscarea pământului de către stat au fost traumatizați fizic și moral milioane de români săraci. Între 3 și 5 martie 1949, în cadrul unei plenary a CC al Partidului Comunist

Român(PCR), s-a hotărât trecerea la cooperativizarea agriculturii. Procesul de colectivizare a agriculturii a fost construit în România după modelul sovietic, dar au existat totuși diferențe. S-a dorit de către comuniști desființarea completă a exploatarea „chiaburești” la sate. „Stalin cu fustă”, „Împărăteasa roșie” sau „Tovarășa de fier” sunt doar câteva dintre supranumele cu care Ana Pauker a rămas în istoriografia, literatura și publicistica din România. În 1951, Ana Pauker afirma că „e și azi un mic capitalist în felul lui țăranul individual mic burghez”. Termenul de „chiabur” provine din Rusia, și desemna, în epoca, țăranimea bogată. Potrivit teoriei marxist-leniniste, societatea se împarte în clase, în mediul rural fiind: proletariatul agricol (fără pământ), țăranimea săracă, cea mijlocie și „chiaburii”. Conform acestei viziuni, chiaburii îi exploatează pe ceilalți agricultori, acest fapt dând naștere „luptei de clasă” dintre chiaburi și celelalte clase sociale. După preluarea puterii de către comuniști, în România anulul 1947 s-a declanșat o campanie de presă acerba împotriva „chiaburilor”. Partidul Comunist Român a instigat la „lupte de clasă” împotriva „chiaburilor” – la indicația partidului, membrii de partid și simpatizanții de la sate au început o campanie de discreditare a unor țărani, pe gardurile lor au fost măzgălite inscripții

jignitoare, în gazetele de perete erau batjocoriți, în diferite chestiuni administrative erau discriminați negativ. Toate acestea, secundate de o campanie de presă acerba îndreptată împotriva lor. Colectivizarea s-a desfășurat între anii 1949–1962 și a dus la comasarea aproape în totalitate a proprietăților agricole private din țară în ferme agricole administrate de stat. Țăranul român a fost transformat în sclav la stat Ana Pauker, una din activistele de frunte comuniste venite de la Moscova și impusă de Kominternul de la Moscova, declara că „în felul lui, țăranul individual e și azi un mic capitalist, mic burghez”. Colectivizarea represivă în cifre a fost atroce: între 1 septembrie 1948 și 7 noiembrie 1949, Securitatea reținuse 23.597 de persoane, 10.152 de țărani (4.518 de mijlocași, 2.979 de săraci, 2.655 de chiaburi), iar între 1951 și 1952, Ministerul Afacerilor Interne efectuase în rândurile țăranilor un număr de 34.738 de arestări. Dintre aceștia, 22.088 erau desemnați a fi „chiaburi”, 7.226 țărani cu gospodărie mijlocie, iar 5.504, gospodărie mică. Pe 4 decembrie 1957, trupele de Securitate conduse de Nicolae Ceaușescu au încercuit Vadu Roșca, împușcând nouă țărani care s-au opus colectivizării. Alți 18 localnici care au înfruntat mitralierele comuniștilor au fost răniți, bătuți, arestați,

înfomețați și condamnați la ani grei de închisoare. Cel mai mare val de deportări a avut loc în iunie 1951, când peste 12.000 de familii, respectiv peste 43.000 de persoane, din peste 250 de localități din zona frontierei de vest a României, au fost deportate și li s-a fixat domiciliu obligatoriu în Bărăgan. Numărul total al celor care au fost deportați în Bărăgan, în Dobrogea sau în alte zone din țară în perioada 1949 – 1962 este estimat la aproximativ 200.000 de persoane.” Gheorghe Gheorghiu-Dej a sărbătorit încheierea procesului de colectivizare a agriculturii prin organizarea unei plenary speciale a CC al PMR la 23-25 aprilie 1962 și a unei sesiuni speciale a MAN în București, la 27-30 aprilie 1962. Dej a raportat că formele socialiste de proprietate dețineau 96 la sută din terenul arabil și 93,4 la sută din suprafața agricolă. Față de propaganda celor care propagă cu inconștientă ignoranță totalitarismul comunist și personalitățile care au făcut crime în comunism, Ordonanța nr. 31/2002 nu se poate aplica deoarece se referă doar la extremismul de dreapta, nu la cel de stânga. După 1990 leguitorii moștenitori ai regimului militarizat al pensiilor speciale au avut grijă ca crimele comunismului să nu fie condamnate și liderii comuniști să nu fie condamnați. Deci în România

este liber la propagandă bolșevică și pentru totalitarismul comunist, precum și pentru ura față de cei uciși de regimul comunist, numiți în această speță „chiaburi” de către Ana Pauker. Ura comunistă de clasă și propaganda pentru moartea „chiaburilor” poate continua fără sancționări legale și azi chiar de unii membri din consiliile locale ale marilor orașe? Drumul spre totalitarismul, propaganda și ideologia comunistă prin oameni înscriși în partide legale se poate perpetua până la instaurarea viitorului „luminos” al comunismului, fără ca statul, justiția și legea să poată opri sau sancționa acest demers spre apologia dictaturii și desființarea democrației. Comunismul e „cool” pentru unii membri de partid din sfera „userismului”, iar cei uciși în timpul stalinismului pot fi „asasinați” din nou propagandistic sau ideologic de către corifeii marxismului-leninist de azi. Un partid ce se vrea nou apare urmaș al sistemului represiv securist din România? Progresul politic de astăzi să fie Uniunea Securiștilor din România? Statul român și democrația nu mai au anticorpi să se apere împotriva propagandei și ideologiei comuniste. Este la modă să fi activist radical de stânga, să citezi din Lenin, Mao și Pauker și să te pozezi cu Che Guevara.